

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

BROJ: 711-U-2855-P-188-16/19-80-2

PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PREDANO POŠTI

..... dana 07. 08. 2019 20.....
not u privitku. Primjeraka Priloga P-188/16

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Mirjani Harapin, te Ljerki Perica, zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja Zdravka Marića iz Zagreba, kojeg zastupa opunomoćenik Mladen Klasić, odvjetnik iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Mladen Klasić, Željko Rožić i Sanela Kontin iz Križevaca, Zakmardijeva 18, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5, kojeg zastupaju opunomoćenici Ivan Matić i Filip Štefan, radi sukoba interesa, 10. lipnja 2019.,

presudio je

Poništava se Odluka Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, Broj: 711-I-382-P-188-16/19-72-11 od 3. prosinca 2018. i predmet vraća tuženiku na ponovni postupak.

Obrazloženje

Osporenom Odlukom tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Broj: 711-I-382-P-188-16/19-72-11 od 3. prosinca 2018. ukida se Odluka Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa broj: 711-I-751-P-188-16/18-46-11 od 27. travnja 2018., te se ista na temelju članka 127. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09. dalje u tekstu ZUP) zamjenjuje predmetnom Odlukom (točka I. izreke).

Istom Odlukom utvrđuje se da je tužitelj aktivnim sudjelovanjem u procesu rješavanja nastale financijske krize u koncernu Agrokor d.d., koji je vodila Vlada Republike Hrvatske (dalje: Vlada RH) i to kroz sudjelovanje na sastanku s predstavnicima koncerna Agrokor d.d., dana 19. veljače 2017. na koji je dužnosnik upućen od strane predsjednika Vlade RH sa zadaćom dobivanja informacija o situaciji i stanju u koncernu Agrokor d.d., zatim dana 22. veljače 2017. kroz sudjelovanje u izboru kandidata za neformalnu radnu skupinu okupljenu u svrhu rješavanja navedene krize i njezinom radu, na sastanku 23. veljače 2017. na kojem je okupljena neformalna radna skupina, na sastancima 26. veljače 2017. održanim u vezi susreta predstavnika Vlade RH i Hrvatskog sabora s predstavnicima koncerna Agrokor d.d., na sastanku 7. travnja 2017. na kojem se raspravljalo tko će biti izvanredni povjerenik, dužnosnik Zdravko Marić, ministar financija, propustio, s obzirom na povezanost dužnosnika s koncernom Agrokor d.d., koja proizlazi iz prethodnog radnog odnosa u toj tvrtci, koji je neposredno prethodio stupanju na javnu dužnost, zaštititi vlastitu vjerodostojnost i nepristranost

u obnašanju javne dužnosti, čime je povrijedio načela djelovanja dužnosnika propisana člankom 5. stavkom 1. Zakona o sprječavanju sukoba interesa /Narodne novine broj: 26/11., 12/12., 126/12., 48/13. i 57/15., dalje u tekstu: ZSSI/ (točka II. izreke).

Pravodobno podnesenom tužbom tužitelj osporava Odluku tuženika iz svih zakonom predviđenih razloga. Tužitelj navodi da je tuženik postupak dovršen sada ukinutom Odlukom od 27. travnja 2018. obnovio po službenoj dužnosti rješenjem od 28. kolovoza 2018. kojim je odredio obnovu: „u opsegu i dijelu u kojem će se: - utvrditi je li dana 19. veljače 2017. održan sastanak između predstavnika Vlade Republike Hrvatske i koncerna Agrokor te je li na istom bio prisutan dužnosnik Zdravko Marić i kakva je bila njegova uloga na sastanku; - ponovno ispitati sadržaj sastanka održanog 26. veljače 2017., kao i uloga dužnosnika Zdravka Marića na istom; - preispitati uloga i postupanje dužnosnika Zdravka Marića na ostalim sastancima održanim između predstavnika Vlade RH, Hrvatskog sabora, kreditnih institucija i trećih osoba a na kojima se raspravljalo i / ili odlučivalo o rješavanju problema koncerna Agrokor“. Ističe da između izreke i obrazloženja postoje izrazite proturječnosti kao i između predmeta koji je prema rješenju o obnovi postupka od 28. kolovoza 2018. trebao biti predmet razmatranja u obnovljenom postupku i predmeta koji je stvarno razmatran, a postoje i ozbiljni propusti tuženika u odnosu na dopušteni predmet obnove postupka što sve dovodi do apriorne nezakonitosti osporene Odluke. Ističe kako je tuženik raspravljao i odlučivao o „ulozi i postupanju“ tužitelja na 6 sastanaka koji nisu bili predmet odlučivanja u Odluci od 27. travnja 2018. a koji su održani 19. veljače, 22. veljače, 23. veljače, 26. veljače (2 sastanka) i 7. travnja 2017. O navedenome tuženik je mogao odlučivati samo u novom upravnom postupku pa je u tom dijelu osporena Odluka nezakonita. Navodi nadalje kako iz izreke osporene Odluke proizlazi da u obnovljenom postupku tuženik nije odlučivao „o ulozi i postupanju“ tužitelja na sastanku održanom 3. ožujka 2017. koji je bio predmet razmatranja u Odluci od 27. travnja 2018., taj se sastanak u izreci uopće ne spominje, pa ta činjenica dodatno upućuje na osnovanost prigovora da između Odluke od 27. travnja 2018. i osporene Odluke donesene u obnovljenom postupku postoji vrlo „tanka veza“ (tenuous connection – terminologija Europskog suda za ljudska prava) koja nije dostatna za ukidanje ranije odluke. Ističe kako se tuženik na stranici 27. obrazloženja osporene Odluke poziva i na navedeni sastanak od 3. ožujka 2017. te između ostaloga, na istome gradi cjelokupnu konstrukciju njegove navodne povrede odredaba ZSSI-a iz čega proizlazi da je izreka Odluke u proturječnosti s obrazloženjem, a što je razlog za poništenje Odluke u smislu članka 117. stavka 1. točke 3. ZUP-a. Ukazuje na odredbe ZUP-a o obnovi postupka te ističe kako nije cilj i svrha obnove da se ponovno preispituju izvedeni upotrijebljeni dokazi u prvom postupku, što je učinjeno u osporenoj Odluci u odnosu na sastanak održan 26. veljače 2017. Nadalje tužitelj navodi da tuženik ne može svoju dijametralnu suprotnu ocjenu o djelovanju tužitelja na sastanku 26. veljače 2017. iznesenu u ranijoj Odluci od 27. travnja 2018. opravdati pozivanjem na članak „Tajne snimke sastanka s Todoricom u Vladi Republike Hrvatske novi su dokaz protiv Zdravka Marića“ kad navedeni dokaz ili snimku kao novu činjenicu odnosno dokaz tuženik nije niti vidio, a kamoli preslušao.

Tužitelj navodi nadalje da je tuženik ignorirao svoje zakonske obveze propisane odredbama članka 52. stavka 2. ZUP-a, pritom napominje da je za prikupljene pisane izjave svjedoka na temelju kojih je donesena Odluka saznao tek na javnoj sjednici 3. prosinca 2018. i to putem sažetog prepričavanja istog u kojem su izostavljeni brojni odlučni detalji koje tužitelj pojedinačno navodi (stranica 5. tužbe pod točkom 6.). Napominje da je na sjednicu održanu 3. prosinca 2018. pozvana i Martina Dalić kao svjedok međutim, na istoj nije saslušana u tom svojstvu već je opet djelomično prepričano njezino očitovanje, pri čemu ističe da tuženik u cijelom postupku pisano očitovanje svjedoka tretira kao njihov iskaz što nije u skladu s odredbama članka 63. i 64 ZUP-a. Ističe da tuženik nije donio zaključak o spajanju s predmetom Martine Dalić iako je tuženik vodio iste kao da se radi o spojenim predmetima i

zajedničkom raspravljanju, a bez da je donio zaključak o spajanju predmeta sukladno članku 44. ZUP-a. Smatra da je u postupku povrijeđeno jedno od osnovnih načela, a to je pravo na sudjelovanje stranke u postupku budući se sažeto iznošenje dijelova prikupljenih dokaza na javnoj sjednici ne može smatrati upoznavanjem stranke s izvedenim dokazima i omogućavanjem očitovanja na te dokaze. Ovime je povrijeđeno i načelo utvrđivanja materijalne istine koje nalaže savjesnu i brižljivu ocjenu svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno. Navodi dalje da je činjenično stanje o „aktivnom sudjelovanju tužitelja u procesu rješavanja krize u koncernu Agrokor“, kako je to utvrdio tuženik u cijelosti pogrešno izvedeno, a protivno je i činjenicama i dokazima u postupku. Prvenstveno napominje kako nije razvidno što pod pojmom „proces rješavanja krize u koncernu Agrokor“ tuženik podrazumijeva, a što je nužno radi donošenja ispravne odluke. Poziva se na dijelove spisa: očitovanje Vlade RH od 19. rujna 2018. (stranica 331 spisa), komentar predsjednika Vlade RH Andreja Plenkovića objavljenog na mrežnim stranicama T-portala 8. listopada 2017. (stranica 218. spisa), presliku zapisnika iskaza Martine Dalić danog pred USKOK-om (stranica 371 spisa) i očitovanje Martine Dalić tuženiku od 26. studenog 2018. (stranica 399. spisa) te ističe kako od pobrojane 31 radnje u „procesu rješavanja krize u koncernu Agrokor“ 22 se odnose na održane sastanke, a od kojih je on, temeljem poziva odnosno naloga predsjednika Vlade RH, bio prisutan samo na njih 8 (od kojih su 26. veljače 2017. održana 3 sastanka) i na kojima nije imao aktivnu ulogu. Ističe nadalje da iz zapisnika izjave Ante Ramljaka danim pred USKOK-om (stranica 383 spisa) te njegovog očitovanja Povjerenstvu od 26. studenog 2018. (stranica 402. spisa) proizlazi da ulogu tužitelja, kao kontakta stručne skupine Ante Ramljak ne spominje u svojem iskazu pred USKOK-om dok je iz njegovih preostalih navoda evidentno da je stručna skupina kontaktirala s Martinom Dalić, koja je koordinirala proces, davala upute i donosila odluke. Stoga, odlučno demantira da bi on uz Martinu Dalić bio operativni kontakt. Pozivom na presliku zapisnika iskaza Zorana Besaka danim pred USKOK-om (stranica 375. spisa) tužitelj navodi kako niti imenovani njega ne spominje kao aktivnog sudionika „processa rješavanja krize u koncernu Agrokor“. Stoga, tužitelj navodi kako iz prethodno navedenih iskaza proizlazi da nije sudjelovao u „procesu rješavanja krize u koncernu Agrokor“ već da je isključivo na poziv i po nalogu predsjednika Vlade RH bio uključen u utvrđivanje stanja i sagledavanje rizika za financijsku gospodarsku stabilnost RH te da nije sudjelovao u iznalaženju konkretnih rješenja. Dakle, ponavlja kako je u predmetnom postupku sudjelovao isključivo obnašajući dužnost ministra financija, pri čemu nije bio aktivan u pronalaženju konkretnog rješenja nastale situacije. Zbog navedenog tuženik je pogrešno utvrdio činjenično stanje, a time i pogrešno primijenio materijalno pravo jer ni iz jednog dokaza na koji se tuženik poziva u obrazloženju osporene odluke ne proizlazi njegovo aktivno sudjelovanje kako u „procesu rješavanja nastale financijske krize u koncernu Agrokor“, tako niti njegovo sudjelovanje u radu neformalne radne skupine. Smatra potrebnim osvrnuti se na izvedenu ocjenu tuženika koja nesporno predstavlja „krunu“ cijelog ovog iskonstruiranog postupka, pa tako navodi da tuženik na stranici 24. obrazloženja osporene Odluke utvrđuje kako „nije niti životno niti logično uvjerljivo da na navedenim sastancima nije aktivno sudjelovao“. Doista, osnovano se postavlja pitanje svrhe izvođenja bilo kakvih dokaza o sadržaju navedenih sastanaka ako je citirano uvjerenje tuženika krunski dokaz protupravnog postupanja tužitelja, a što je suprotno svim iskazima i očitovanjima sudionika, jer iz njih proizlazi upravo suprotan zaključak onome kojega je tuženik izveo. Osporava utvrđeno činjenično stanje te primjenu materijalnog prava i u dijelu osporene Odluke u kojem tuženik utvrđuje da bi u konkretnom slučaju njegov prethodni radni odnos u sastavu koncerna Agrokor predstavljao situaciju u kojoj se opravdano može smatrati da privatni interes dužnosnika može utjecati na nepristranost dužnosnika u obavljaju javne funkcije, pa bi sudjelovanjem na sastancima propustio zaštititi vlastitu nepristranost i vjerodostojnost (kako je navedeno u izreci), odnosno ugrozio povjerenje u vlastitu nepristranost u dužnost ministra

financija (stranica 26. obrazloženja Odluke). Poziva se na svoje očitovanje od 25. siječnja 2018. (stranica 250. spisa) te ističe da nema sklopljen ugovor koji bi mu omogućavao povratak na bilo koje radno mjesto unutar koncerna Agrokor nakon isteka dužnosničkog mandata, niti je dioničar, udjelničar, niti ima pravo na bonuse ovisno o poslovnom rezultatu koncerna Agrokor ili udjele u dobiti u bilo kojem dijelu koncerna Agrokor, da je njegov interes vezan uz koncern Agrokor jednak interesu vezanom uz bilo koji drugi gospodarski subjekt u Republici Hrvatskoj te da je prethodno javno komunicirao i izuzimao se od donošenja odluka vezanih uz koncern Agrokor, a u obnašanju dužnosti ministra financija nikada nije krio od javnosti svoj status vezan uz koncern Agrokor te je na jasan i transparentan način komunicirao isti. U prilog ovim navodima ide i utvrđena okolnost izuzimanja iz donošenja odluka dodjele kredita društvima koncerna Agrokor u obnašanju dužnosti predsjednika Nadzornog odbora HBOR-a. Također, ne otkrivanje podataka o poreznom dugu članica koncerna Agrokor uslijed zaštite instituta porezne tajne, a time i javnog poretka, mada bi otkrivanjem istih javnosti bilo evidentno da su spekulacije medija o nejednakom tretmanu društva koncerna Agrokor i drugih poreznih obveznika očito neutemeljene, govori u prilog njegovom ispravnom postupanju. Stoga, tužitelj navodi kako sama činjenica njegovog prethodnog radnog odnosa u koncernu Agrokor ne može niti smije automatizmom dovesti do toga da se takav radni odnos proglašava možebitnim utjecajem na nepristranost dužnosnika, već je nužno potrebno sagledavati okolnosti svakog pojedinog slučaja i ovisno o utvrđenim okolnostima utvrđivati mogućnost takvog utjecaja. Poziva se na Odluku Ustavnog suda RH broj U-III-5989/13 od 9. veljače 2016. te ističe kako sam polazi od nesporne činjenice da tijekom obnašanja javne dužnosti svakog dužnosnika može doći do situacije u kojoj se može smatrati da su njegovi privatni interesi u svojevrsnoj koliziji sa javnim interesima, kao i od činjenice da je svako obnašanje javne dužnosti po prirodi stvari povezano s određenim koruptivnim rizikom, međutim, sukob interesa *per definitionem* treba obuhvaćati samo one okolnosti i situacije u kojima privatni interesi mogu utjecati na donošenje odluka u obnašanju javnih dužnosti, a na štetu javnog interesa. Prepoznavajući činjenicu da u određenim situacijama može doći u opasnost integritet i vjerodostojnost dužnosnika, ZSSI postavlja određena pravila, načela, smjernice i metode o načinu na koji se taj integritet i vjerodostojnost mogu očuvati. Smatra kako je u svom radu, pa i u konkretnom slučaju poštovao ta načela te postupao i postupa časno, pošteno, savjesno, odgovorno i nepristrano, čuvajući vlastitu vjerodostojnost i dostojanstvo povjereno mu dužnosti ministra financija. Poziva se na sadržaj obrazloženja Odluke od 27. travnja 2018. u kojoj je tuženik zauzeo pravno stajalište prema kojemu: „da bi se od dužnosnika opravdano zahtijevalo određeno postupanje u cilju zaštite vlastite vjerodostojnosti, ovaj vanjski dojam, odnosno sumnja u određeno nedozvoljeno postupanje dužnosnika, moraju biti utemeljeni na objektivnim okolnostima koje nedvojbeno upućuju da je takvo nedozvoljeno postupanje moguće, ako ne i izvjesno“, te dalje u obrazloženju iste Odluke tuženik navodi „Povjerenstvo ovdje naglašava kako povjerenje u nepristranost, načelno, može biti narušeno kada postoje okolnosti koje ukazuju da bi pojedinac mogao biti pristran u korist određenog subjekta, ali i na štetu određenog subjekta.“. Tužitelj napominje kako ni samom tuženiku nije jasno upućuje li njegovo djelovanje na spornim sastancima na moguću pristranost u korist Agrokor, odnosno njegovih tadašnjih vlasnika ili na njihovu štetu, pa se postavlja pitanje koje su to objektivne okolnosti koje nedvojbeno upućuju je li takvo postupanje moguće ako ne i izvjesno. Nadalje, tužitelj se poziva na intervju Dalije Orešković koji je dala za vrijeme obnašanja dužnosti predsjednika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa objavljenim na mrežnim stranicama www.jutarnji.hr dana 18. lipnja 2016. te ističe da je postupao upravo na način kako je to i navedeno u tom intervju u odnosu na koncern Agrokor tijekom obnašanja dužnosti ministra financija, a sama njegova nazočnost na pojedinim sastancima na kojima se raspravljalo o krizi u koncernu Agrokor ne može se okarakterizirati kao donošenje

ili sudjelovanje u donošenju odluka koje se izravno odnose na koncern Agrokor. Ističe nadalje da je članica tuženika Tončica Božić na javnoj sjednici održanoj 3. prosinca 2018. jasno i argumentirano iznijela stav da njegovu nazočnost na sastancima vidi kao rezultat njegove političke odgovornosti da istima prisustvuje te da se, na temelju izvedenih dokaza, jasno vidi kako se nije zalagao za neke određene odluke ili rješenja. Ističe da, ukoliko bi tuženik bio stava da, radi osiguranja svoje nepristranosti i vjerodostojnosti nije smio uopće sudjelovati na bilo kakvim sastancima, pa čak niti u informativnom svojstvu upravo bi time kršio načela i obveze koje je kao ministar financija dužan poštivati jer kako bi ministar financija uopće mogao izvršavati svoju dužnost ako ne bi imao osnovna saznanja o relevantnim činjenicama i tijeku postupka rješavanje gospodarske krize tako golemih nacionalnih razmjera, s prijetećim i pogubnim posljedicama i za cjelokupno društvo i za svakog stanovnika Republike Hrvatske.

Tužitelj predlaže da sud poništi osporenu Odluku od 3. prosinca 2018. te rješenje o obnovi postupka od 28. kolovoza 2018., a ukoliko sud nađe da ne može sam riješiti stvar s obzirom na njegovu prirodu predlaže donošenje presude kojom se poništavaju navedene odluke i predmet vraća na ponovni postupak.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako nisu sporni navodi tužbe izneseni u točki I. koji se odnose na prethodni postupak te donesene Odluke kao niti činjenica da je nakon obnove postupka donesena osporena Odluka. Tuženik se poziva na odredbe članka 123. i 126. ZUP-a te ističe kako tužitelj pogrešno tumači da se postupak ne može obnoviti u odnosu na sastanke koji nisu bili predmet postupka čija se obnova određuje jer je upravo u navedenom i bit instituta obnove postupka. Navodi kako su se sastanci održani 19. veljače, 22. veljače, 23. veljače, dva od tri sastanaka 26. veljače i sastanak 7. travnja 2017. dogodili prije donošenja Odluke tuženika od 27. travnja 2018., a o istima tuženik nije imao saznanja prilikom donošenja navedene Odluke. Stoga, navedeni sastanci ali i čitavi kontekst njihovog održavanja, predstavljaju činjenice koje su postojale u vrijeme vođenja prijašnjeg postupka, ali za postojanje kojih tuženik nije znao, odnosno, činjenično je stanje u prijašnjem postupku utvrđeno je bez tih činjenica te je prvobitna Odluka donesena bez njih. S obzirom da su te činjenice takve prirode da su mogle dovesti do drugačije odluke tuženika da su bile iznesene u prijašnjem postupku, postupak je obnovljen sukladno članku 126. stavak 3. ZUP-a. Nadalje, tuženik navodi da tužitelj pogrešno tumači značenje predmetnih sastanaka u kontekstu povrede odredaba članka 5. ZSSI-a, radi se o sukcesivnoj povredi navedenog članka počinjenoj postupanjem tužitelja na predmetnim sastancima. U tom smislu je i navođenje pojedinih sastanaka u izreci osporavane Odluke samo preciziranje događaja koji zajedno, unutar konteksta povezanosti dužnosnika s koncernom Agrokor d.d., a koja proizlazi iz prethodnog radnog odnosa u toj tvrtki i koji je neposredno prethodio stupanju na javnu dužnost, čine jednu sukcesivnu povredu. Stoga tuženik osporava navode tužitelja da je za 6 sastanaka o kojima je naknadno saznao trebao odlučiti u novom upravnom postupku. Tuženik ističe da se sastanak održan 3. ožujka 2017. spominje u obrazloženju odluke kao konstatacija okolnosti u kojima je tužitelj djelovao te da navedeni sastanak ne predstavlja supstrat utvrđene povrede te nije naveden u izreci Odluke. U odnosu na članak objavljen u Nacionalu broj 1062 „Tajne snimke sastanaka s Todorićem u Vladi novi su dokaz protiv Zdravka Marića“, tuženik navodi da su samo jedan od povoda donošenja rješenja o obnovi postupka, a ne jedna od činjenica na kojoj se temelji osporavana Odluka. Navedeno predstavlja saznanje tuženika o postojanju činjenice o kojoj nije imao saznanja prilikom donošenja prve Odluke, odnosno predstavlja mogućnost da se upotrijebi novi dokaz (audio snimka) koji bi, sami ili u vezi s već izvedenim ili upotrijebljenim dokazima, mogao dovesti do drukčije Odluke tuženika da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni, odnosno upotrijebljeni u prijašnjem postupku. Navedeni novinski članak samo je jedan od razloga donošenja rješenja o obnovi postupka (stranica 4. odgovora na tužbu pod točkom 5.). Tuženik ističe kako je tužitelju tijekom predmetnog postupka bilo omogućeno izjašnjavanje o svim okolnostima i činjenicama koje su

tijekom postupka prikupljene, u tom smislu ukazuje se na specifičnost postupka pred tuženikom propisanim člankom 39. stavkom 3. ZSSI-a kojim se propisuje da će tuženik o pokretanju postupka iz svoje nadležnosti izvijestiti dužnosnika te obavezno zatražiti njegovo očitovanje o navodima prijave, koje je dužnosnik dužan dostaviti tuženiku u roku od 15 dana od primitka pisanog zahtjeva. Navedeni zahtjev sadržan u Odluci o pokretanju dostavljen je dužnosniku te se na isti tužitelj očitovao pisanim očitovanjem zaprimljenim 26. siječnja 2018., a rješenje o obnovi postupka u kojemu se navode razlozi i temelj obnove kao i opseg i dio pod kojim će se postupak obnoviti dostavljen je tužitelju 30. kolovoza 2018. uz popratni dopis u kojemu se isto ukazuje na mogućnost i pravo očitovanja. Tuženik navodi da je zaključkom od 9. studenog 2018. tužitelj pozvan na javnu sjednicu tuženika radi usmenog izjašnjavanja, da je prije pristupanja sjednici o kojoj je bio pravovremeno obaviješten ali i tijekom čitavog postupka imao mogućnost uvida u spis i svu dokumentaciju koja se u istom nalazi sukladno članku 84. ZUP-a, a navedeno je pravo tužitelj koristio nakon donošenja osporavane Odluke 3. prosinca 2018. (strana 452. spisa tuženika P-188/16) što ukazuje da je tužitelj s tim pravom bio upoznat i koristio ga je, a tijekom postupka u pisanom i usmenom očitovanju opsežno se očitovao o svim relevantnim činjeničnim okolnostima utvrđene povrede članka 5. ZSSI-a. Tuženik napominje da je razvio praksu da na sjednice zove dužnosnika o čijem se predmetu donosi Odluka, kako bi mu se dala mogućnost, prvenstveno zbog interesa javnosti i čestog prisustva medija, da usmeno dopuni svoje ranije pisano očitovanje, pa je i u predmetnom postupku postupio na jednak način. U pogledu očitovanja Zorana Beseka tuženik ističe da je isto vrlo šturo i paušalno te ne sadrži činjenice relevantne za predmetni postupak slijedom čega na njegovim očitovanju nije temeljena osporavana Odluka. Vezano za saslušanje dužnosnice Martine Dalić, tuženik navodi kako je ista pozvana na javnu sjednicu u smislu članka 62. stavka 1. ZUP-a, radi neposrednog saznanja o pojedinostima sa sastanaka predstavnika Vlade RH i koncerna Agrokor te sastanaka predstavnika RH i trećih osoba na kojima se raspravljalo i / ili odlučivalo o rješavanju problema koncerna Agrokor, a obzirom da je 22. studenog 2018. dostavila svoje pisano očitovanje (stranica 399. spisa) tuženik nije smatrao potrebnim istu saslušavati. U odnosu na pisana očitovanja svjedoka koja je koristio kod utvrđivanja činjeničnog stanja tuženik se poziva na odredbe članka 58. – 60. ZUP-a koji propisuje isprave kao dokazno sredstvo te ističe kako je korištenje pisanih izjava osoba koje imaju neposrednih saznanja o predmetnim okolnostima posve legitiman način utvrđivanja relevantnih činjenica, pa se u tom smislu tuženik poziva na presudu Upravnog suda u Zagrebu poslovni broj: UsI-2360/16 od 26. rujna 2016., koja je potvrđena presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Usž-227/17 od 30. studenog 2017. u predmetu dužnosnika Tomislava Karamarka. Ističe kako traženje očitovanja na navedeni način nije vođenje spojnih predmeta već postupanje sukladno načelu ekonomičnosti postupka budući se navedena dva predmeta u jednom dijelu činjenično preklapaju, pa bi inzistiranje na odvojenom traženju očitovanja nepotrebno opterećivalo svjedoke ali i rad tuženika. Tuženik ističe kako je suština utvrđene povrede je li tužiteljevo sudjelovanje u procesu rješavanja nastale financijske krize u koncernu Agrokor bilo takve prirode i značenja da je istim, s obzirom na povezanost tužitelja s koncernom Agrokor, koja proizlazi iz prethodnog radnog odnosa u toj tvrtki, tužitelj povrijedio načela obnašanja dužnosti propisana člankom 5. ZSSI-a odnosno je li dužnosnik propustio poduzeti radnje kojima bi, s obzirom na sve okolnosti, zaštitio vlastitu vjerodostojnost i nepristranost u obnašanju javne dužnosti. Tuženik navodi kako je neosnovana i bespredmetna tužiteljeva distinkcija održanih sastanaka na sastanke na kojima se neposredno rješavala kriza i sastanke na kojima se utvrđivalo financijsko stanje koncerna Agrokor i utjecaj tog stanja na gospodarsku i financijsku stabilnost RH, budući je utvrđivanje financijskog koncerna Agrokor i njegov utjecaj na gospodarsku i financijsku stabilnost bio dio procesa rješavanja nastale financijske krize. Kako bi se riješila nastala kriza bilo je potrebno prvo utvrditi njen razmjer i moguće posljedice, a da bi se potom pristupilo

provedbi konkretnih mjera. Stoga se ovi sastanci ne mogu razgraničiti na način na koji to postavlja tužitelj, budući je njihov zajednički nazivnik, odnosno cilj i svrha zbog kojih su održavani, bilo rješavanje nastale krize. To je proces koje uključuje kako analizu tako i planiranje, potom i provedbu mjera, a sastoji se od niza aktivnosti, uključujući održane sastanke kao okosnicu rješavanja krize. Slijedom navedenog „proces rješavanja nastale financijske krize u koncernu Agrokor“ nije pojam koji je proizvoljno osmislio tuženik, već obrazloženje navedenog procesa jasno i nedvosmisleno proizlazi iz samog očitovanja Vlade RH što tuženik u obrazloženju osporavane Odluke i navodi (očitovanje Vlade RH od 19. rujna 2018., stranica 331. spisa). Nadalje tuženik napominje kako su preslike zapisnika i izvave Ante Ramljaka (stranica 383 spisa), Zorana Beseka (stranica 377. spisa) i Martine Dalić (stranica 371. spisa) broj USKOK-ovog predmeta K-Us-189/18 dostavljeni anonimno i tuženik ih nije koristio kao dokaz u predmetnom postupku budući da njihova vjerodostojnost nije potvrđena. Kao dokazno sredstvo o saznanjima navedenih osoba korišteni su javno objavljeni iskazi dužnosnice Martine Dalić, Zvonimira Beseka i Ante Ramljaka USKOK-u, objavljeni kroz novinske članke na internetskom portalu N1 (hr.n1info.com) – stranica 300 – 313 spisa, čija autentičnost po javnoj objavi nije demantirana, zatim knjiga „Agrokor: slom ortačkog kapitalizma“ koju je dužnosnica Martina Dalić dostavila tuženiku uz očitovanje i na koju se izričito poziva kao dio njenog očitovanja, te pisana očitovanja navedenih osoba dana tuženiku na njegovo izričito traženje (stranica 344, 399 i 402 spisa). Iz navedenih dokaza utvrđene su činjenice u vezi sudjelovanja tužitelja u procesu, a iste su potvrđene u drugim izvedenim dokazima. Stoga tuženik navodi da ne prihvaća argumentaciju tužitelja budući da je broj sastanaka na kojima je bio prisutan irelevantan za utvrđenje njegove uloge u istima, odnosno broj sastanaka ne svjedoči, niti može svjedočiti o njegovom postupanju na istima i u procesu rješavanja krize općenito. Pored navedenog tuženik navodi da su kontradiktorni navodi tužitelja kada tvrdi da tuženik neosnovano smatra kako se tužitelj morao izuzeti iz procesa rješavanja krize u onoj mjeri i na onaj način kojim bi zaštitio vlastitu vjerodostojnost (s obzirom na činjenicu ranijeg zaposlenja u koncernu), a sam se u jednom trenutku, iz subjektivnih razloga iz nedovršenog procesa rješavanja krize izuzeo. Nadalje, u odnosu na tvrdnju Ante Ramljaka da je tužitelj uz dužnosnicu Martinu Dalić, bio naznačen kao operativni kontakt tima financijskih stručnjaka okupljenih radi praćenja nastale krize tuženik ističe da je navedenu tvrdnju prihvatio budući je navedeni iskaz dan u postupku na izričito traženje tuženika da se isti očituje o ulozi tužitelja (stranica 323 spisa). Ističe nadalje da, činjenica da je na pojedini sastanak tužitelj bio upućen na poziv i po nalogu predsjednika Vlade RH ne isključuje njegovu ovlast i odgovornost u predstavljanju resora kojem je na čelu. Iz utvrđenog činjeničnog stanja nedvojbeno je proizašla aktivna uloga dužnosnika u procesu rješavanja krize, ali i da su tužiteljevi navodi, da bi kao ministar financija na sastancima održanim u procesu rješavanja nastale financijske krize sudjelovao kao puki promatrač, prema mišljenju tuženika životno neuvjerljivi, radi se o osvrtnu na tužiteljeve navode i zaključke. Aktivna uloga dužnosnika u procesu rješavanja nastale krize ogleđa se u zaduženjima tužitelja da u ime predsjednika Vlade odnosno Vlade RH komunicira s predstavnicima Agrokor koncerna, u sudjelovanju u raspravi oko kandidata za radnu skupinu stručnjaka i davanju osobnog prijedloga kandidata, u preuzimanju uloge operativnog kontakta neformalne radne skupine stručnjaka, u sudjelovanju u raspravi oko kandidata za izvanrednog povjerenika, u sudjelovanju u priprema za sastanak, a potom i na sastanku s predstavnicima Agrokor koncerna, u sudjelovanju u sastanku koji je slijedio nakon sastanka s predstavnicima koncerna, a na kojem se raspravljalo o poslovanju koncerna i posljedicama financijskih problema, te u konačnici u predstavljanju jednog od ključnih Vladinih resora tijekom čitavog predmetnog razdoblja (dok se na vlastitu inicijativu nije izuzeo). Sve ove okolnosti utvrđene su iz iskaza više osoba koje imaju neposrednih saznanja o njima, iz očitovanja Vlade RH i drugih dokaza provedenih u ovom postupku. Tuženik navodi kako su neosnovani navodi

tužitelja da je u predmetnom slučaju promatrao samo činjenicu prethodno radnog odnosa u Agrokor koncernu, već je tu okolnost stavio u kontekst ostalih činjenica, a ponajprije razdoblja između prestanka radnog odnosa i stupanja na dužnost te javnog interesa i obaviještenosti dužnosnikovog postupanja, odnosno percepcije javnosti, što je i obrazloženo u osporavanoj Odluci. Tuženik ističe da nije postupao pretjerano formalistički, kao što to navodi tužitelj, već u skladu s ovlastima koje su propisane ZSSI-om, a donošenje Odluke kojom se utvrđuje povreda načela djelovanja dužnosnika u konkretnom slučaju, osim utvrđenja same povrede dužnosniku, ima i svrhu jačanja integriteta u obnašanju javnih dužnosti i povjerenja građana u tijela javne vlasti, budući da za navedene povrede nisu propisane sankcije. Tuženik ističe da je ovlaštenje i nadležnost tuženika da odlukama iz svoje nadležnosti deklaratorno utvrđuje povrede članka 5. ZSSI-a potvrđena sudskom praksom. Nadalje, tuženik navodi kako obrazloženja iz ukinute Odluke tuženika od 27. travnja 2018. ne mogu biti mjerodavna za predmetni spor, budući da su ista, kako ih postavlja tužitelj, izvučena iz konteksta ostalih utvrđenja iz postupka, a u obnovljenom postupku tuženik je utvrdio činjenice i izveo dokaze o kojima nije imao saznanja prilikom donošenja prvobitne odluke. Pozivanje tužitelja na navode bivše predsjednice Povjerenstva Dalije Orešković tuženik smatra irelevantnim za predmetni spor budući ista nije bila članica tuženika u trenutku donošenja osporavane Odluke, a u odnosu na izneseno stajalište pojedinih članova tuženika, ističe da je kolektivno tijelo koje sukladno članku 38. ZSSI-a koje Odluke donosi većinom glasova svih članova.

Tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima, (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), 13. svibnja 2019. i 7. lipnja 2019. održana je usmena i javna rasprava na kojoj je strankama dana mogućnost izjasniti se o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

Na navedenoj raspravi prisutne stranke u bitnome navode kao u tužbi odnosno odgovoru na tužbu. Pisani podnesci stranaka dostavljeni sudu tijekom spora, dostavljeni su suprotnim stranama, radi očitovanja. Stranke ne predlažu izvođenje daljnjih dokaza, a pisana dokumentacija na koju se pozivaju prileži spisu tuženika, ili je predana u sudski spis.

Sud je proveo dokazni postupak na način da je izvršio uvid u sudski spis kao i uz odgovor na tužbu dostavljeni spis tuženika.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, sukladno odredbi članka 55. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima, prema slobodnom uvjerenju utvrđeno je da tužbeni zahtjev osnovan.

Uvidom u Odluku tuženika Broj: 711-I-54-P-188-16/18-33-11 od 11. siječnja 2018. utvrđeno je da je istom pod točkom III. određeno da se protiv dužnosnika Zdravka Marića, ministra financija, pokreće postupak zbog moguće povrede načela djelovanja propisanih člankom 5. ZSSI-a koja bi proizlazila iz sudjelovanja dužnosnika u rješavanju problema koncerna Agrokor na sastancima održanim 26. veljače 2017. i 3. ožujka 2017. s obzirom da je povezanost dužnosnika s trgovačkim društvom Agrokor d.d., koja proizlazi iz prethodnog radnog odnosa u toj tvrtci na radnom mjestu izvršnog direktora za strategiju i tržišta kapitala u razdoblju od 31. siječnja 2012. do 22. siječnja 2016., mogla utjecati na njegovu nepristranost, pa je uključivanjem u rješavanje problema ovog koncerna, dužnosnik propustio očuvati vlastiti integritet i vjerodostojnost u obavljanju dužnosti ministra financija te povjerenje građana u proces donošenja odluka od strane tijela javne vlasti.

Odlukom tuženika Broj: 711-I-751-P-188-16/18-46-11 od 27. travnja 2018. određeno je da sudjelujući na sastanku 26. veljače 2017., na način da je odgovarao na pitanja koja su mu postavljena od strane dužnosnika Andreja Plenkovića, predsjednika Vlade RH, vezano za rješavanje problema koncerna Agrokor kreditiranjem od strane HBOR-a i sudjelovanjem na sastanku 3. ožujka 2017., na kojem je u ime Vlade RH prenio zabrinutost i prijedloge o

mogućim koracima u pronalasku rješenja za krizu u koncernu Agrokor, a bez iznošenja osobnih stavova, mišljenja, prijedloga i zaključaka, dužnosnik Zdravko Marić, ministar financija, nije povrijedio načela djelovanja dužnosnika propisanih člankom 5. stavkom 1. ZSSI-a, na način da je propustio očuvati vlastiti integritet i vjerodostojnost u obnašanju dužnosti ministra financija te povjerenje građana u proces donošenja odluka od strane tijela javne vlasti.

Rješenjem tuženika Broj: 711-I-1134-P-188-16/18-47-11 od 28. kolovoza 2018. određeno je da se obnavlja postupak koji se pred tuženikom vodio protiv tužitelja pod brojem P-188/16, u opsegu i dijelu u kojem će se:- utvrditi je li dana 19. veljače 2017. održan sastanak između predstavnika Vlade Republike Hrvatske i koncerna Agrokor te je li na istom bio prisutan dužnosnik Zdravko Marić i kakva je bila njegova uloga na sastanku; - ponovno ispitati sadržaj sastanka održanog 26. veljače 2017., kao i uloga dužnosnika Zdravka Marića na istom; - preispitati uloga i postupanje dužnosnika Zdravka Marića na ostalim sastancima održanim između predstavnika Vlade RH, Hrvatskog sabora, kreditnih institucija i trećih osoba a na kojima se raspravljalo i / ili odlučivalo o rješavanju problema koncerna Agrokor“, te će se nakon provedene obnove postupka odlučiti je li sudjelovanjem na navedenim sastancima dužnosnik počinio povredu članka 5. stavka 1. ZSSI-a ili povredu neke druge odredbe ZSSI-a.

U obrazloženju navedenog rješenja tuženik se poziva na nove činjenice i nove dokaze: na internetskom portalu NI objavljen članak naslova „EKSKLUZIVNO/ Iskaz Martine Dalić: Koliko je znao premijer?“ (čiji se sadržaj iznosi) te u tjedniku NACIONAL br. 1062 objavljen članak naslova „Tajne snimke sastanka s Todoricom u Vladi novi su dokazi protiv Zdravka Marića“ u kojemu se, između ostaloga navodi, da je preslušavanjem snimke utvrđeno da je dužnosnik cit. „ponudio Todorici mogućnost da se Agrokoru pomogne.“, te članke 123. i 126. ZUP-a navodeći da je Povjerenstvo steklo saznanja o postojanju novih činjenica odnosno o postojanju mogućnosti da se upotrijebe novi dokazi koji bi sami ili u vezi s već izvedenim i upotrijebljenim dokazima mogli dovesti do drukčijeg rješenja da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni, odnosno upotrijebljeni u prijašnjem postupku, ispunjene su pretpostavke za obnovu postupka.

Prema članku 5. ZSSI- dužnosnici u obnašanju javnih dužnosti moraju postupati časno, pošteno, savjesno, odgovorno i nepristrano čuvajući vlastitu vjerodostojnost i dostojanstvo povjerene im dužnosti te povjerenje građana (stavak 1.) Dužnosnici su osobno odgovorni za svoje djelovanje u obnašanju javnih dužnosti na koje su imenovani, odnosno izabrani prema tijelu ili građanima koji su ih imenovali ili izabrali (stavak 2.). Dužnosnici ne smiju koristiti javnu dužnost za osobni probitak ili probitak osobe koja je s njima povezana. Dužnosnici ne smiju biti ni u kakvom odnosu ovisnosti prema osobama koje bi mogle utjecati na njihovu objektivnost (stavak 3.). Građani imaju pravo biti upoznati s ponašanjem dužnosnika kao javnih osoba, a koje su u vezi s obnašanjem njihove dužnosti (stavak 4.).

Člankom 30. stavkom 1. alinejom 1. ZSSI-a propisano je da je nadležnosti Povjerenstva i pokretanje postupaka sukoba interesa i donošenje odluka o tome je li određeno djelovanje ili propust dužnosnika predstavlja povredu odredbi ovog Zakona.

Člankom 123. stavkom 1. točkom 1. ZUP-a propisano je da se obnova postupka u kojem je doneseno rješenje protiv kojeg se ne može izjaviti žalba može se pokrenuti na zahtjev stranke ili po službenoj dužnosti u roku od tri godine od dana dostave rješenja stranci ako se sazna za nove činjenice ili stekne mogućnost da se upotrijebe novi dokazi koji bi, sami ili u vezi s već izvedenim i upotrijebljenim dokazima, mogli dovesti do drukčijeg rješenja da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni, odnosno upotrijebljeni u prijašnjem postupku.

Prema članku 126. ZUP-a kad nadležno tijelo primi prijedlog za obnovu postupka, dužno je ispitati je li prijedlog pravodoban i izjavljen od ovlaštene osobe te je li je okolnost na kojoj se prijedlog temelji učinjena vjerojatnom. Ako ti uvjeti nisu ispunjeni, nadležno tijelo

odbacit će prijedlog rješenjem (stavak 1.). Ako su uvjeti za obnovu postupka ispunjeni, nadležno tijelo ispitat će mogu li okolnosti, odnosno dokazi koji se iznose kao razlog za obnovu dovesti do drukčijeg rješenja. Ako utvrdi da ne mogu, odbit će prijedlog rješenjem (stavak 2.). Ako nadležno tijelo ne odbaci niti odbije prijedlog za obnovu postupka ili po službenoj dužnosti utvrdi da postoje razlozi za obnovu postupka, donijet će rješenje kojim će dopustiti obnovu postupka i odrediti u kojem će se opsegu postupak obnoviti. Rješenje kojim se dopušta obnova postupka odgađa izvršenje rješenja protiv kojeg je obnova dopuštena (stavak 3.). Kad je to prema okolnostima slučaja moguće i u interesu je ubrzanja postupka, nadležno će tijelo, čim utvrdi postojanje uvjeta za obnovu, poduzeti one radnje postupka koje se imaju obnoviti, ne donoseći posebno rješenje kojim se obnova dopušta (stavak 4.).

Člankom 127. stavkom 1. ZUP-a propisano je da nakon provedene obnove postupka, nadležno tijelo donosi rješenje o upravnoj stvari koja je bila predmet obnovljenog postupka. Rješenjem donesenim u obnovljenom postupku, nadležno tijelo može rješenje koje je bilo predmet obnove ostaviti na snazi ili ga zamijeniti novim rješenjem, u kojem će slučaju, s obzirom na okolnosti, prijašnje rješenje poništiti ili ukinuti.

Analizom cjelokupnog spisa predmeta, pri ocjeni zakonitosti osporene Odluke, a polazeći pri tom od sadržaja obrazloženja odluke tuženika, primjenjujući citirane odredbe na konkretan predmet, Sud cijeni kako su u postupku koji je prethodio ovom sporu počinjene povrede odredaba ZUP-a zbog kojih se osporena Odluka ne može ocijeniti zakonitom.

Prvenstveno se napominje kako je sud prihvatio osnovanim navode tužitelja kojima ukazuje na povrede odredaba ZUP-a koje se odnose na dopuštenost u opsegu provedene obnove postupka okončanog Odlukom tuženika Broj: 711-I-751-P-188-16/18-46-11 od 27. travnja 2018. godine, na način kako je to učinio tuženik.

Obnova postupka izvanredni je pravni lijek koje je dopušten pod zakonom propisanim uvjetima kako u pogledu razloga tako i u pogledu rokova za provođenje postupka obnove.

Obnova postupka mora se odnositi na postupak koji se obnavlja, odnosno ne može se kroz institut obnove postupka provoditi „novi“ postupak koji nije istovjetan postupku koji se obnavlja.

U konkretnom predmetu, tuženik je Odlukom o pokretanju postupka Broj: 711-I-54-P-188-16/18-33-11 od 11. siječnja 2018. odredio i definirao predmet postupka na način da je ograničio postupak odlučivanja o možebitnim povredama načela iz članka 5. ZSSI-a dužnosnika – tužitelja, u kontekstu rješavanja problema koncerna Agrokor, na sastanke održane 26. veljače 2017. i 3. ožujka 2017. godine.

Ovako određenim predmetom postupka tuženik je bio dužan rukovoditi se i prilikom donošenja rješenja o obnovi postupka.

Naime, nije sporno da je tuženik imao zakonsku ovlast i dužnost po saznanju za nove činjenice i nove dokaze, kako to navodi u rješenju Broj: 711-I-1134-P-188-16/18-47-11 od 28. kolovoza 2018. pokrenuti postupak obnove.

Međutim, prema ocjeni Suda određivanjem da će se postupak obnoviti u opsegu kako je prethodno navedeno, prekoračio je granice određenog postupka, definiranog odlukom tuženika od 11. siječnja 2018. godine, čime je „proširio“ postupak izvan granica definiranog predmeta postupka.

Kako se u konkretnom predmetu radi o obnovi zbog saznanja za postojanje novih činjenica i novih dokaza, tuženik je nove činjenice i nove dokaze: na internetskom portalu N1 objavljen članak naslova „EKSKLUZIVNO/ Iskaz Martine Dalić: Koliko je znao premijer?“ (čiji se sadržaj iznosi) te u tjedniku NACIONAL br. 1062 objavljen članak naslova „Tajne snimke sastanka s Todoricom u Vladi novi su dokazi protiv Zdravka Marića“, imao razmotriti u odnosu na definirani predmet postupka, odnosno utvrditi od kakvog su utjecaja na zaključke tuženika iznesene u Odluci Broj: 711-I-751-P-188-16/18-46-11 od 27. travnja 2018.

godine, a vezano za sudjelovanje tužitelja na sastancima 26. veljače 2017. i 3. ožujka 2017. u odnosu na povrede načela djelovanja dužnosnika propisanih člankom 5. ZSSI-a.

Kako proizlazi iz obrazloženja rješenja o pokretanju obnove postupka od 28. kolovoza 2018. godine, tuženik saznanja o drugim sastancima na kojima je sudjelovao tužitelj crpi iz Iskaza Martine Dalić objavljenog na internetskom portalu N1 dana 23. kolovoza 2018. godine. U tom smislu iznosi se sadržaj njenog iskaza te se navodi da je tužitelj sudjelovao i na sastancima: 19. veljače 2017., 22. veljače 2017., 23. veljače 2017., 26. veljače 2017. (tri sastanka), 28. veljače 2017. i 7. travnja 2018. godine.

Iako su se navedeni sastanci, za koje, kako navodi tuženik, nije znao, održali prije donošenja Odluke Broj: 711-I-751-P-188-16/18-46-11 od 27. travnja 2018., pogrešno je shvaćanje tuženika da se samo zbog toga radi o novim činjenicama i novim dokazima koji opravdavaju donošenje odluke i obnovu konkretnog postupka na način kako je to proveo tuženik, jer da je to „bit instituta obnove postupka“.

Bit instituta obnove postupka, u kontekstu novih činjenica i dokaza, je obnoviti postupak koji je proveden bez pojedinih dokaza i saznanja o činjenicama koje su postojale u vrijeme donošenja Odluke koja je predmet obnove, te ocijeniti od kakvog su utjecaja nove činjenice i novi dokazi na činjenično stanje koje je utvrđeno u prethodnom postupku.

Stoga je u konkretnom predmetu saznanje o drugim sastancima na kojima je tužitelj sudjelovao, a koji nisu bili predmet razmatranja u postupku koji se obnavlja, tuženik trebao cijeliti na način da utvrdi da li zbog istih sudjelovanje tužitelja, odnosno njegova aktivnost na sastancima 26. veljače i 3. ožujka 2017. predstavlja povredu načela djelovanja dužnosnika iz članka 5. ZSSI-a. Ili provesti novi postupak o sudjelovanju tužitelja na drugim sastancima (koji nisu bili predmet prethodnog postupka) te ocijeniti njegovu aktivnost na istima u smislu eventualnih povreda načela iz članka 5. ZSSI-a.

Iz navedenih razloga, nije opravdano obrazloženje tuženika u odgovoru na tužbu da se radi o sukcesivnoj povredi odredbe članka 5. ZSSI-a, počinjenoj postupanjem tužitelja na predmetnim sastancima.

Naime, predmetni postupak, pokrenut Odlukom tuženika Broj: 711-I-54-P-188-16/18-33-11 od 11. siječnja 2018. (koji je ograničen samo na sudjelovanje tužitelja na sastancima 26. veljače 2017. i 3. ožujka 2017.) ne daje ovlaštenje tuženiku da utvrđuje povrede načela djelovanja dužnosnika iz članka 5. ZSSI-a uzimajući u obzir cjelokupni postupak rješavanja problema koncerna Agrokor od početka 2017. do dovršenja postupka donošenjem Zakona o postupku izvanredne uprave u trgovačkim društvima od sistemskog značaja za Republiku Hrvatsku (Narodne novine, broj: 32/17.), odnosno od prvog sastanka na kojemu je bio prisutan tužitelj 19. veljače 2017. (kako proizlazi iz iskaza Martine Dalić USKOK-u, prema navodima objavljenim na internetskom portalu N1) do dana kada se tužitelj na vlastitu inicijativu sam izuzeo od sudjelovanja u predmetnom postupku.

Prema ocjeni suda, tuženik je pogrešno u rješenju o obnovi postupka odredio opseg u kojemu će se obnovi postupak okončan Odlukom tuženika Broj: 711-I-751-P-188-16/18-46-11 od 27. travnja 2018. kada je naveo, pod alinejom 1. i 3. da u obnovi postupka treba „utvrditi je li dana 19. veljače 2017. održan sastanak između predstavnika Vlade RH i koncerna Agrokor te je li na istom bio prisutan dužnosnik Zdravko Marić i kakva je njegova uloga na sastanku; te preispitati ulogu i postupanje dužnosnika na ostalim sastancima održanim između predstavnika Vlade RH, Hrvatskog sabora, kreditnih institucija i trećih osoba, a na kojima se raspravljalo i/ili odlučivalo o rješavanju problema koncerna Agrokor“.

Provođenje postupka u skladu sa ovakvim rješenjem, donesena je Odluka koja je izvan definiranog predmeta postupka u kojemu je donesena Odluka Broj: 711-I-751-P-188-16/18-46-11 od 27. travnja 2018.

Zbog navedenog, sud je prihvatio osnovanima navode tužitelja o povredi odredaba ZUP-a, koji su od utjecaja na zakonitost osporene Odluke.

Osporenom Odlukom uz obrazloženje koje je dano povrijeđen je zakon na štetu tužitelja, pa se ista ne može ocijeniti zakonitom.

Kako je utvrđena nezakonitost Odluke zbog povreda odredaba ZUP-a koje se odnose na dopuštenost opsega obnove postupka, ostale razloge tužbe koji se odnose na druge eventualne povrede navedenog zakona te pravilnost u postupku utvrđenog činjeničnog stanja, Sud nije razmatrao.

Razlozi ništavosti pojedinačne odluke, na koje sud sukladno odredbi članka 31. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima, pazi po službenoj dužnosti, nisu utvrđeni.

Slijedom navedenog, na temelju ovlaštenja iz odredbe članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno je kao u izreci.

U postupku nakon ove presude, tuženik će donijeti novu odluku vodeći računa o stajalištima suda i primjedbama iznesenima u presudi, te po provedenom postupku novu odluku valjano obrazložiti, sve sukladno članku 81. stavku 2. Zakona o upravnim sporovima.

U Zagrebu 10. lipnja 2019.

Sutkinja
Mirjana Harapin, v.r.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude žalba nije dopuštena (čl. 66. a Zakona o upravnim sporovima).

DNA:

1. Odvjetnik Mladen Klasić, Zajednički odvjetnički ured Mladen Klasić, Željko Rožić i Sanela Kontin; 48 260 Križevci, Zakmardijeva 18
2. Povjerenstvo za odlučivanje o sukobu interesa, 10 000 Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5, uz spis
3. U spis

Snježana Miletić

